

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human rights

حقوق بشر

بهرام رحمانی
۲۹ جون ۲۰۱۶

شلاق، اعتصاب غذا، شکنجه، زندان و...

۴

اعتصاب غذای ۸۶ روزه عباس سماکار

عباس، مدتی را در زندان دیزل آباد کرمانشاه بهسر برد و در این دوره به همراه یحیی رحیمی، طولانی‌ترین اعتصاب غذای تاریخ را بهمدت ۸۶ روز انجام داد. آنان بعد از ۶۸ روز، اعتصاب غذای تر، مدت ۶ روز نیز به اعتصاب غذای خشک دست زدند و دو بار رگ دست‌هایشان را بریدند و سرانجام یحیی بعد از ۸۰ روز و عباس سماکار بعد از ۸۶ روز با بهزانو در آوردن زندان بانان خود، به‌خواسته‌هایشان از جمله انتقال به زندان تهران دست یافتند.

اعتصاب غذا و واکنش نهاد قدرت؟

واکنش دولت‌ها در کشورهای مختلف نسبت به اعتصاب غذای زندانی سیاسی با یک دیگر متفاوت است. نگاهی به تجربه اعتصاب غذای ۶۸۰ نفر از زندانیان سیاسی کرد در سال ۲۰۱۲ در ترکیه، می‌تواند در پاسخ به پرسش مطرح شده مناسب باشد. این اعتصاب غذا با تظاهرات مناطق عمدتاً کردنشین در حمایت از آن همراه شد و واکنش گسترده سازمان‌ها و چهره‌های شاخص بین‌المللی را در پی داشت. خواسته‌های اعتصاب‌کنندگان، آزادی عبدالله اوجلان، رهبر حزب کارگران کردستان ترکیه (پکک) از زندان امرالی و حق استفاده از زبان کردی برای دفاع متهم از خود در دادگاه‌های ترکیه بود. اما این خواسته‌ها نه تنها محقق نشدند، بلکه با بی‌اعتنایی رجب طیب اردو خان، نخست‌وزیر وقت ترکیه به این اعتصاب غذا، فضای امنیتی در داخل زندان‌ها تشدید شد.

پزشکانی که اعتصاب‌کنندگان را معاینه کردند گفتند حال برخی از اعتصاب‌کنندگان وخیم است. انجمن پزشکی ترکیه هشدار داد، اگر زندانیان سیاسی که اکنون در زندان‌های این کشور در اعتصاب غذا به سر می‌برند به اعتصاب خود پایان ندهند تا ۱۰ روز آینده جان خویش را از دست می‌دهند. گزارش‌های منتشر شده حاکی است که بر اثر اعتصاب غذا، چند زندانی بینائی خود را از دست داده‌اند. این در حالی است که «رجب طیب اردوخان» نخست وزیر ترکیه در واکنش به این اعتصاب غذا آن را «نمایشی» خواند و گفت که این حرکت یک «شو سیاسی» بیش نیست.

در المان، اردوخان گفت تنها یک نفر از خوردن غذا خودداری می‌کند، این در حالی بود که وزیر دادگستری او ساعتی پیش از ۶۷۰ زندانی اعتصاب کننده خبر داده بود. آقای اردوخان اعتصاب غذای زندانیان را سیاه بازی خواند و گفت آنان به دستور پ.ک.ک دست به این عمل زده‌اند. او گفت به‌آنان باج نخواهد داد، در جواب خواسته زندانیان در چندین سخنرانی از امکان بازگرداندن اعدام به‌قوانین ترکیه صحبت کرده و این که شاید بتوان عبدالله اوچالان را اعدام کرد. اما معاون نخست وزیر پیش تر خبر داده بود که دولت لایحه‌ای برای اصلاح قوانین جزائی ترکیه برای امکان استفاده از زبان مادری را به پارلمان فرستاده است.

کمال قلیچیدار اغلو، رهبر حزب جمهوری خلق ترکیه، از شیوه برخورد دولت انتقاد کرده و از آقای اردوخان خواست با زبان ملایم با زندانیان صحبت کند. او گفت از زمانی که فردی زندانی می‌شود، مسؤولیت جان او با دولت است و دولت مسؤول تبعات اعتصاب غذای زندانیان است. او گفت حزبش آماده همکاری با دولت برای یافتن راه حلی برای پایان دادن به اعتصاب غذا است.

کورای چالیشکان استاد علوم سیاسی دانشگاه بغازیچی ستانبول، می‌گوید خواسته‌های اعتصاب‌کنندگان در چهار چوب قوانین ترکیه خواسته به‌حقی است، «طبق قوانین ما زندانی بایستی از امکان ملاقات با وکیل و شرایط مناسب در زندان برخوردار باشد. وقتی که مدارک علیه زندانیان به زبان کردی است بایستی آنان بتوانند با همان زبان از خود دفاع کنند. اگر ترکیه خواهان احقاق حقوق ترک‌ها در قبرس، المان و بلغارستان است، بایستی حقوق شهروندان کرد خود را هم به رسمیت بشناسد. اردوخان از بشار اسد به‌خاطر حقوق بشر انتقاد می‌کند، ولی خودش این چنین با شهروندان کرد ترکیه برخورد می‌کند. این دو گانگی در حزب عدالت و توسعه است».

اعتصاب غذا زندانیان صفحات بسیاری از روزنامه‌ها و برنامه‌های تلویزیونی ترکیه را به خود اختصاص داده است. بسیاری از سازمانهای غیردولتی ترکیه و احزاب چپ ترکیه دیروز (دوشنبه ۱۳ نومبر) در یک تظاهرات بزرگ با شعارهایی همچون «ما به دنبال راه حل هستیم، نه مرگ» خواهان توجه به زندانیان اعتصابی شدند. ترکیه در سال‌های ۱۹۹۶ و ۲۰۰۰ شاهد اعتصاب غذای زندانیان کرد بود. در آن زمان حدود ۱۰۰ زندانی سیاسی که اعتصاب غذا کرده بودند جانشان را از دست دادند.

زندانیان از خوردن غذا خودداری می‌کنند، آنان تنها آب، شکر و و برای طولانی کردن اعتصاب از ویٹامین استفاده می‌کنند. برخی از زندانیان بیش از ۶۰ روز است که در اعتصاب غذا به سر می‌برند. اتحادیه پزشکان ترکیه می‌گوید بسیاری از زندانیان در مرحله خطرناکی هستند، که می‌تواند آن‌ها را با مرگ روبه رو کند. این نگرانی وجود دارد که با مرگ زندانیان، آتش خشونت‌ها به تمام مناطق کردنشین ترکیه سرایت کند. منطقه‌ای که به قول مطبوعات این کشور نزدیک به ۲۰ میلیون جمعیت دارد.

زندان‌های ترکیه از مخوفترین زندان‌های جهان هستند. در مورد خشونت‌هایی که در این زندان‌ها نسبت به زندانیان اعمال می‌شود فلم‌های مستند و یا بازسازی شده متعددی ساخته شده و ده‌ها جلد کتاب انتشار یافته است. اعتصاب اخیر نیز حرکت مشابهی است که در سال ۱۹۹۶ صورت گرفت. در آن سال دولت وقت ترکیه به‌ندای اعتراضات جهانی

گوش نداد و ۱۲ زندانی در جریان اعتصاب غذا جان خود را از دست دادند. در سال ۲۰۰۰ باز هم زندانیان دست به اعتصاب غذا زدند. اعتصاب آن‌ها با خشونت پایان یافت که نتیجه آن ۳۲ کشته بود. در آن زمان زندانیان به ساخت زندان‌هایی با درجه امنیتی بسیار بالا اعتراض داشتند. در سال ۲۰۰۱ زندانیان سیاسی در اعتراض به انتقال آنان به سلول‌های انفرادی دست به اعتصاب غذا زدند. در جریان این اعتصاب تعدادی از آنان جان‌شان را از دست دادند.

هشتم جولای سال ۲۰۱۳، در زندان‌های ایالتی کالیفرنیا، بزرگترین اعتصاب غذای زندانیان در طول تاریخ با حضور ۲۹ هزار زندانی آغاز شد. این زندانیان به مدت طولانی حبس در زندان‌های انفرادی و مرتبط کردن جرایم آن‌ها به ارتباط با گروه‌های مسلح اعتراض داشتند. این اعتصاب ۶۰ روز به طول انجامید و در اثر آن یک زندانی جان خود را از دست و در حالی که سازمان عفو بین‌الملل و نهادهای حقوق بشری از خواسته‌های این زندانیان حمایت کردند، مقام‌های زندان‌های محلی، دو روز پیش از پایان اعتصاب تنها قول دادند که خواسته‌های این زندانیان را در سطح عمومی بشنوند.

بسیاری از این زندانیان تا پیش از پنج سپتامبر ۲۰۱۳، که این اعتصاب پایان یافت به اعتصاب غذای خود پایان داده بودند و تنها ۱۰۰ نفر تا روز آخر اعتصاب کردند.

دو سال پیش از این اعتصاب غذا نیز در همین ایالت، شش هزار و ۶۰۰ زندانی با همین خواسته‌ها به مدت سه هفته اعتصاب کرده بودند.

پس از دو سال تنها تغییری که زندان‌ها به وقوع پیوست این بود: تعداد زندانیانی که در سلول‌های انفرادی بودند از ۱۱ هزار نفر به هشت هزار نفر کاهش یافت و چند تن از وکلای دادگستری، پزشکان و روان‌شناسان، پرونده‌ای را علیه مقام‌های زندان گشودند.

تجربه ایالات متحده آمریکا و ترکیه نشان می‌دهد که نهادهای قدرت در برابر خواسته‌های زندانیان اعتصابی کمترین انعطاف را از خود نشان می‌دهند. اگر نهاد قدرت در واکنش به اعتصاب غذای زندانی، خواسته‌هایش را محقق نکند، آیا این تنها سلاح باقی‌مانده برای بیان خواسته‌های یک زندانی، می‌تواند کارایی لازم را داشته باشد؟

عوارض و عواقب جسمی و روانی اعتصاب غذا

به‌گفته پزشکان عوارض ناشی از اعتصاب غذا و صدماتی که به بدن وارد می‌کند تا آخر عمر با فرد باقی می‌ماند. شرم‌ان راسل، در کتاب «گرسنگی تاریخی غیرطبیعی» می‌نویسد: «در چند ساعت اول که به بدن غذا نمی‌رسد، بدن شروع به سوزاندن گلیکوژن موجود در کبد و عضلات می‌کند. از آن زمان اگر تا دو سه روز غذا به بدن نرسد، ذخیره گلیکوژن تمام خواهد شد. در چند روز اول اعتصاب غذا عوارض ناشی از آن ضعیف است. در هفته اول ضعف از گرسنگی، سر درد و انقباض شدید معده در فرد بروز می‌کند. با انقباض معده اعتصاب غذا تا ۷۲ ساعت قابل تحمل است. یعنی از روز سوم به بعد می‌توان گفت که اعتصاب غذا شروع شده است.»

سارا رمر، پزشک و متخصص رژیم غذایی می‌گوید: «اگر فرد در اثر اعتصاب غذای خود نمیرد و به اعتصاب غذای خود پایان دهد، عوارض ناشی از آن وضعی عمومی در تمام ارگان‌های بدن ایجاد می‌کند و به بخشی از مغز که قدرت تمرکز از آنجا می‌آید، آسیب می‌زند. آب بدن از دست می‌رود و ریزش مو اتفاق می‌افتد و پوست شروع می‌کند به ترک خوردن و طبیعتاً با از دست دادن ویتامین‌ها و مواد معدنی، بدن دچار بیماری آنیمیا یا نوعی کم‌خونی می‌شود و در نهایت ارگان‌های بدن در خطر از کار افتادن قرار می‌گیرند.»

در طول اعتصاب غذا، اعتصاب‌کننده با مشکلات جسمی درگیر است. مشکل رایج احساس ضعف و گیجی به‌ویژه در حالت ایستاده می‌باشد که به‌دلیل افت فشار خون بروز می‌کند. همچنین حالت تهوع، سردرد، درد عضلات، درد شکم، سستی، خستگی و فرسودگی سایر مشکلات جسمی برای اعتصاب‌کنندگان است.

کمبود آب بدن مشکلی است که به‌دلیل از دست دادن احساس گرسنگی و تشنگی، معمولاً اعتصاب‌کنندگان با آن مواجه می‌شوند. نوشیدن مایعات کافی (حدود ۱/۵ تا ۲ لیتر در روز که بسته به‌بدن شخص، میزان فعالیت و گرما متغیر است) در این دوران بسیار مهم است.

سنگ کلیه، ناتوانی کلیه (که در صورت عدم درمان می‌تواند کشنده باشد)، ورم (ناشی از جمع شدن آب زیر پوست به‌علت کاهش عملکرد کلیه)، ضربان نامنظم قلب و بسیاری عوارض جسمی و روانی سلامت اعتصاب‌گذاران را در طول اعتصاب تهدید می‌کند.

اعتصاب غذای طولانی می‌تواند به آسیب‌های مغزی نیز منجر شود.

به‌طور کلی وقتی بیش از ۳۰ درصد از وزن بدن در اثر اعتصاب غذا کاهش یابد، زندگی اعتصاب‌کننده با خطر جدی روبه‌روست.

جمع‌بندی

خبر اعتصاب غذای زندانیان سیاسی و خبر مربوط به شلاق زدن کارگران معترض معدن آق دره تکاب، به‌سرعت در رسانه‌ها پیچید به‌طوری که به‌خارج از مرزهای ایران و به‌دور دست‌ها نیز رسید. رسانه‌های شدن این اعتراضات را می‌توان موفقیت جنبش کارگری دانست. فراخوان محکومیت حکومت اسلامی، در تمامی جهان داده شد و موج حمایت و پشتیبانی حامیان حقوق کارگران سازمان یافت. تا جایی که سخن‌گوی کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد، آن‌را محکوم نمود و به‌شلاق خوردن هفده کارگر معدن آق‌دره و دانشجویان اشاره کرده است.

جمع وسیعی از چهره‌های شناخته شده از هنرمندان و نویسندگان همچنین کانون نویسندگان ایران به‌جمع محکوم‌کنندگان پیوستند. سندیکاها، نهادها و فعالین کارگری، یکی پس از دیگری این اقدام وحشیانه را محکوم کردند و بدین ترتیب به‌موج محکومیت شلاق‌زدن به‌کارگران ابعادی گسترده‌تر و جهانی دادند.

همه سران و مقامات و عناصر حکومت اسلامی، آدم‌کش، جنایت‌کار و غارتگرند. علی خمینی، برادر حسن خمینی و نوه بنیان‌گذار حکومت ترور و اعدام اسلامی، در مراسم بیست و هفتمین سال‌گرد پدربزرگش در مدرسه فیضیه قم، از اعدام زندانیان سیاسی در دهه شصت دفاع کرد. او، در سخنرانی خود گفت: «امروز یک عده‌ای برای منافقین دل می‌سوزانند که چرا اعدام کردید؟ آن‌ها کسانی بودند که در مقابل حکومت ایستادند... اگر بنا بود که امام خمینی در مقابل آن‌ها نرمش از خود نشان می‌داد که کشور رنگ آرامش به‌خود نمی‌دید.

این در حالی است که اعدام‌های دهه شصت، لکه سیاه‌تر و وحشیانه‌تری در تاریخ حکومت اسلامی به‌شمار می‌رود که هنوز مقام‌های سیاسی وقت حاضر به‌پاسخ‌گویی درباره آن نیستند. تنها حسین علی منتظری که در آن زمان از مقامات رده بالای حکومت اسلامی و قائم مقام رهبری بود، با اعدام‌ها مخالفت کرد.

جمهوری اسلامی، حتی هنوز آمار دقیقی از تعداد اعدام‌شدگان تابستان ۱۳۶۷ و محل دفن آن‌ها ارائه نکرده، اما تعداد قربانیان تا ۵۰۰۰ نفر تخمین زده می‌شود.

خمینی، سنبل بلاهت و جنایت اسلامی و ادبیات خشونت، با گفتمان خشونت‌طلب خود، حذف کامل کلیه دیدگاه‌های مخالفین را به‌کار گرفت. خمینی مانند همه دیکتاتورهای جهان، به‌خود اختیاراتی نه تنها فراتر از اختیارات رهبران یا

سران و روسای حکومت‌ها، بلکه گسترده‌تر از اختیارات همه اعطا کرد. خمینی در واقع خود و حکومت اسلامی‌شان را در هاله‌ای از قداست و مافوق بشر قرار داد که به‌دنبال آن او به‌عنوان مرد شماره یک حاکمیت، حذف همه مخالفین خود را در داخل و خارج از ایران صادر کرد.

حکومت اسلامی ایران، چه در دوران قدرقدرتی خمینی و چه بعد از آن تاکنون، برای ارایه حمایت‌های مالی و لجستیکی به‌گروه‌های تروریستی اسلامی کوتاهی نکرده است تا بدین وسیله به‌بسط نفوذ خود در منطقه و ایجاد ناآرامی در آن و محیط مجاور و در بسیاری اوقات به‌هم زدن فرآیند سیاسی مبادرت ورزد، که نمونه آن را اکنون در سوریه، عراق و یمن می‌بینیم. گزارش‌ها حاکی از آن است که ایران تنها در کشور سوریه، به‌حمایت از ۱۵ جریان فرقه‌گرا می‌پردازد که عبارتند از (حزب‌الله لبنان، سپاه پاسداران ایران، انصارالله «عواملی حوثی در یمن»، لشکر ابو الفضل عباس، لشکر نو الفقار، گردان‌های حزب‌الله عراق، گردان‌های سید الشهداء، نیروهای شهید محمد باقر صدر، عصاب اهل‌الحق، جنبش حزب نجبا، فیلق وعده صادق، لشکر اسدالله، یگان واکنش سریع، و جیش المهدی). حکومت اسلامی ایران، به معنای واقعی شریک حاکمیت شیعیان در عراق است.

علی یونسی مشاور رئیس‌جمهور روحانی، در امور اقلیت‌ها به‌صراحت گفته است: «بغداد پایتخت امپراتوری جدید ایران است». سرلشکر اسماعیل قاتانی جانشین فرمانده نیروی قدس سپاه پاسداران ایران هم مدعی شده است که: «ایران در حال فتح کشورهای منطقه است. افغانستان و عراق و سوریه و فلسطین از جمله کشورهای هستند که فتح کردیم و در صدد گسترش نفوذ خود در بقیه کشورهای منطقه هستیم». این اظهارات به‌شکل تصادفی یا اشتباهی عنوان نشده، بلکه کاملاً نشان‌گر سیاست‌های جنگ‌طلبانه، تروریستی و متجاوزانه حکومت اسلامی ایران در منطقه است.

خلاصه کلام حکومت اسلامی ایران، حکومتی که به‌هیچ‌وجه اصلاح‌پذیر نبوده و تنها حکومت جهان است که وحشتناک‌ترین جنایت‌ها را با اتکا به‌قوانین و ایدئولوژی ارتجاعی و قرون وسطائی بیش از ۱۴۰۰ سال پیش را مرتکب می‌شود. حکومتی که با این جنایت‌ها، منتظر ظهور امام زمانش است تا هر چه بیش‌تر دنیا را به‌خاک و خون بکشند.

در جدیدترین رده‌بندی فهرست جهانی صلح که از طرف مؤسسه اقتصاد و صلحتدوین شده، ایران در رتبه ۱۳۳ قرار گرفت. این فهرست با بررسی ۲۳ شاخص در سه زمینه؛ میزان امنیت و ایمنی در جامعه، تنش‌های داخلی و خارجی، و میزان تقویت قوای نظامی در کشورها، تنظیم شده است. ایران که در سال گذشته در بین ۱۶۰ کشور، رتبه ۱۳۸ راه به‌خود اختصاص داده بود، امسال در بین ۱۶۳ کشور در رتبه ۱۳۳ قرار گرفته است.

به‌طور کلی، قضاوت خشونت در مورد حدود و تعزیراتی که اسلام وضع کرده است و حکومت اسلامی نیز مجری آن است در یک قضاوت کلی ارتجاعی و وحشیانه و غیرانسانی است. از سوی دیگر، برخی از مجازات‌های اسلامی مانند قطع دست دزد و سنگسار زناکار و.. وحشیانه‌تر است. در حقیقت مذهب از جمله ابزارهایی است که همواره توسط سیستم‌های طبقاتی و استثمارگر برای سرکوب توده‌های مردم و اسارت آن‌ها به‌کارگرفته شده است. در سراسر دوران جامعه طبقاتی، مذهب نقش بسیار مهمی در خدمت حفظ قدرت و تحمیل اراده سیاسی برده‌داران، فئودال‌ها و سرمایه‌داران بر کارگران و توده‌های محروم و تحت ستم، ایفا کرده است. در این میان، حکومت‌های مذهبی با تلفیق دین و دولت در جامعه، نه تنها استثمار و بهره‌کشی نیروی کار را به‌امری ابدی و ازلی و الهی تبدیل کرده‌اند، بلکه با اجرائی‌کردن قوانین ارتجاعی مذهبی در متن جامعه، به‌ی‌رحمانه‌ترین شکل ممکن مردم را سرکوب، آزادی‌های سیاسی، اجتماعی و فرهنگی را محدود و فراتر از آن، حت آزادی‌های خصوصی و فردی مردم را نیز از آنان سلب کرده‌اند.

نقش دستگاه عریض و طویل روحانیت به‌عنوان نهاد مروج خرافات مذهبی و بردگی انسان‌ها بر هیچ انسان آگاهی پوشیده نیست. اگر امروز حکومت اسلامی ایران، از تلفیق آشکار دین و دولت و اعمال قدرت روحانیت و طبقه سرمایه‌دار در اسارت کارگران و همه نیروهای کار و رنج جامعه ایران است، در تاریخ بشر و به‌طور اخص در قرون وسطی نیز، دستگاه کلیسا و دولت مذهبی به‌عنوان قدرت بلامنازع اختناق و سانسور و سرکوب آزادی‌های جمعی و فردی در خدمت فئودالسم بوده است.

اگر در جهان امروز، در تعدادی از کشورها، به‌ویژه در دنیای غرب، دین به‌امری خصوصی در زندگی مردم تبدیل شده است، نه تنها هرگز از سر خیرخواهی دستگاه کلیسا و دولت‌های سرمایه‌داری نبوده است، بلکه حاصل جان‌فشانی‌ها و قربانی‌دادن‌های زیاد و روشنگری و انقلابات مردمی در عرصه‌های وسیع طبقاتی و اجتماعی بوده است.

آسیب‌ها و مشکلات اجتماعی در ایران در حال تشدید و وخیم‌تر شدن بوده‌اند: ده برابر شدن کارتن‌خواب‌ها در طی ده سال گذشته (از ۱۵ هزار در سال ۸۵ به ۱۵۰ هزار در سال ۹۵)، ۱۸ تا ۲۵ میلیون حاشیه‌نشین، حدود ۳ تا ۸ میلیون معتاد به‌مواد مخدر، بیش از یک میلیون معتاد به‌الکل، دو سوم مردم زیر خط فقر نسبی و ۱۵ میلیون زیر خط فقر مطلق، بیکاری میلیون‌ها فارغ‌التحصیل دانشگاهی، بیکاری بیش از ۶۰ درصدی در برخی مناطق کشور، بیکاری اکثریت زنان متقاضی کار، افزایش جرائم و پرونده‌های قضائی تا حد سالانه ۶۰۰ هزار ورودی زندان‌ها، ده برابر شدن تعداد زندانیان از سال ۱۳۵۷ تا کنون در عین دو و نیم برابر شدن جمعیت کشور، ختم‌شدن یک سوم ازدواج‌ها به‌طلاق بدون هیچ پشتوانه‌ای برای زنان، ازدواج فاجعه‌بار کودکان، افزایش نابرابری‌ها، و میلیون نفر بیکار و دارای اشتغال ناقص و... به‌این فهرست باید میلیون‌ها ترک تحصیل، صدها هزار کودک کار و رنج و خیابان، افزایش بیماری‌های جسمانی و روانی و مشکلات فزاینده محیط زیستی را افزود و...

بدون شک استقامت زندانیان سیاسی در زندان‌های ترکیه و هر جای دنیا در مقابل حکومت‌های این کشورها، رزمندگی قابل تحسینی است. آن‌ها انسان‌های از جان گذشته‌ای هستند که جان خود را برای تحقق آرمان و اهداف حق‌طلبانه خود در طبق اخلاص نهاده‌اند. اما با وجود این آن‌چه که اکنون در اولویت قرار دارد، حفظ جان این زندانیان است.

بدون شک، تنها با سرنگونی انقلابی حکومت اسلامی توسط جنبش‌های اجتماعی و در پیشاپیش همه جنبش کارگری، استقرار قدرت شورائی کارگران و همه اقشار حق‌طلب و عدالت‌جوی جامعه، نقش مخرب و ارتجاعی مذهب به‌اشکال گوناگون و استثمار وحشیانه نیروی کار، بر زندگی سیاسی و اجتماعی پایان خواهد پذیرفت. به‌قول کارل مارکس، مذهب افیون توده‌هاست و در جامعه ما، علاوه بر سرمایه‌داران و دولت سرمایه‌داری، گروه‌ها و ارگان‌های سیاسی و نظامی و امنیتی معینی هم هستند که منافع طبقاتی‌شان به‌حفظ مذهب و حاکمیت حکومت اسلامی گره خورده است. از این‌رو، مبارزه با مذهب نمی‌تواند جدای از مبارزه طبقاتی و نفی کامل استثمار انسان از انسان باشد.

شنبه بیست و نهم خرداد [جوزا] ۱۳۹۵ - هجدهم جون ۲۰۱۶